EFE

Alarte, a judici

Després de tres anys i mig marcats per la denúncia constant de la corrupció i coronats per la dimissió i el judici de Francisco Camps, Jorge Alarte se sotmet al seu particular tribunal popular: els 515 delegats del 12è congrés nacional del PSPV-PSOE, que tindrà lloc de divendres a diumenge a Alacant. Joaquim Puig i Francesc Romeu tornen a disputar-li –com el 2008– el lideratge del partit, i enguany s'hi ha afegit Manuel Mata. EL TEMPS ha conversat amb tots quatre hores abans de la gran cita.

Si cada militant del PSPV-PSOE ve al món amb una llengua viperina, quan s'acosta un congrés nacional –el conclave quadriennal en què s'escull la nova direcció– aquestes llengües encara esdevenen més verinoses.

La prèvia del 12è congrés ha coincidit amb un període de depressió generalitzada, fruit del context social i, sobretot, del catastròfic cicle electoral que ha tancat la federació socialista valenciana. Un escenari catatònic que genera no pas pocs comentaris macabres, com el que assegura que Jorge Alarte sembla un protagonista del film *Los otros*, perquè tothom menys ell sap que és mort i ben mort.

De jocs de paraules fàcils i vulgars, també n'hi ha. Davant l'anunci de la candidatura del secretari general actual d'una "sorpresa", a alguns oponents els ha faltat temps per a ironitzar que la sorpresa en qüestió deu ser la presència al congrés socialista d'una monja provinent de la presó.

Tot plegat és indicatiu de les dificultats que tindrà Jorge Alarte per a continuar al capdavant de la federació socialista valenciana, la tercera del PSOE en importància rere l'andalusa i la madrilenya. Una federació, el PSPV, que en aquesta darrera etapa ha perdut un militant de cada cinc –en tenia més de 25.000 i ja en té menys de 20.000, molt lluny dels més de 100.000 del PPCV– i que pot reviure bicefàlies que no li són alienes. Del 2000 al 2003, Joan Ignasi Pla era secretari general però no era diputat a les Corts, la plataforma opositora per excel·lència. I del setembre del 2008 al juny del 2011, Jorge Alarte n'era el líder orgànic però no tenia un escó a la cambra valenciana. I ara que el té garantit fins el 2015, Francesc Romeu, Manuel Mata i Joaquim Puig li disputen el lideratge intern. Cap dels tres no seu al parlament autonòmic i, en cas de guanyar el congrés, el primer maldecap que tindran serà la designació –o el manteniment– del síndic portaveu, la persona que haurà de dir les coses a la cara a Alberto Fabra.

Joaquim Puig té el congrés coll avall. Si el 2008 el va perdre d'una vintena de vots, ara pensa que el guanyarà còmodament. Compta amb el suport de Leire Pajín –que a l'anterior cita, com a secretària d'organització federal i ull dret de José Luis Rodríguez Zapatero va ser clau en la victòria d'Alarte– i també té la complicitat de Ciprià Ciscar, que feia molts anys que no se situava del mateix costat que Joan Lerma en un congrés nacional.

Perquè Puig és, en essència, un fill del lermisme. Periodista, alcalde de Morella (Ports) i actual diputat al Congrés, va treballar a Presidència de la Generalitat durant l'etapa socialista. La seua habilitat a l'hora de temperar aquest posicionament intern li ha valgut el suport de Pajín i de Ciscar, que en conjunt controlen, si fa no fa, el 10% dels delegats.

Romeu i Mata, les dues opcions més rupturistes, també s'han fet un forat i sumen prop del 20% dels acreditats al congrés. El problema que tenen és que precisament els cal aquest percentatge, el 20%, si volen superar el tall de la jornada inaugural, quan se sabrà qui parlarà i qui no el dia gran del cap de setmana, dissabte, que és quan s'escollirà, per vot directe i secret dels delegats, el secretari general que conduirà el partit fins a les properes eleccions valencianes i que estarà en més bona situació per a esdevenir-ne el cap de llista.

Puig i Alarte han fidelitzat vora el 70% de delegats. El primer, si fem cas de les dades dels respectius equips, ha passat a davant. Tant, que confia a guanyar per més del 60% dels sufragis, tenint en compte que a darrera hora, si la derrota d'Alarte es fera evident, recolliria els suports que l'actual secretari té agafats amb pinces.

Amb tot, Alarte és optimista i pensa que tornarà a imposar-se a la *foto finish*. En aquest sentit, li interessa que el vot crític amb la seua gestió es dividesca entre dos candidats, i no és descartable en absolut que Romeu o Mata aconseguesquen de superar la primera tria amb l'ajut no sols dels indecisos que encara queden, sinó també d'algunes persones que fan costat al vigent secretari general però que, per estratègia pura, poden ajudar-los a pronunciar el discurs de dissabte davant el plenari i erosionar la roca insuperable que sembla la candidatura de Puig.

El drama d'Alarte, però, no començarà dissabte, sinó divendres mateix. La recollida d'avals –que per primer cop s'efectua *in situ*– serà a la nit, però abans, de vesprada, els 515 delegats hauran votat la gestió de la direcció eixint. Un examen que Alarte ha suspès de manera aclaparadora a la gran majoria de les agrupacions durant el procés d'elecció de delegats. La gestió ha estat contestada pel 70% de la militància, ha rebut l'abstenció del 12% dels afiliats i tan sols ha estat validada pel 18% del partit. És a dir, fins i tot

delegats propers a Alarte han decidit de suspendre'l.

D'ací ve el canvi de discurs del secretari general, autocrític i obert al diàleg com mai no ho havia estat. Fins i tot el seu cercle més estret de col·laboradors no dubta a jutjar com a negativa la gestió de l'alaquaser. Amb raonaments com l'elecció de Joan Calabuig –lermista, però membre de l'executiva nacional– com a cap de llista per València a les eleccions municipals, o la decisió de nomenar Puig coordinador de la campanya estatal.

Curiosament, Puig té el congrés més de cara que el 2008, tot i haver perdut el suport de Romeu i el seu equip, que aleshores van fer-li costat *in extremis*, i també el d'Esquerra Socialista, que controla menys delegats però sempre ha estat un aliat tradicional del lermisme als congressos del PSPV.

Mata, adscrit a aquest corrent intern, somnia d'arribar a la votació final gràcies al suport entusiasta no sols dels militants, sinó també de persones del món cívic i associatiu que li donen suport en defensa d'un partit més decantat a l'esquerra i més connectat amb la ciutadania.

La lectura del congrés no serà només en clau interna del PSPV, però. La nova direcció federal del PSOE s'hi juga molt, per bé que, ateses les circumstàncies, s'ha estimat més de mantenir-se'n al marge. Alfredo Pérez Rubalcaba, Elena Valenciano i Óscar López –secretari general, vice-secretària general i secretari d'organització– voldrien una victòria d'Alarte i, si poguera ser, amb el suport de Romeu. Tots dos van fer-los costat a la cursa per a dirigir el partit a l'àmbit federal, davant Puig i Mata, que defensaven la via de Carme Chacón.

El ben cert és que ni Alarte ni Romeu no van fer ostentació pública del seu suport al càntabre, poregosos que una victòria de la catalana els restara opcions al congrés del PSPV que havia de tenir lloc un més i mig després. De la mateixa manera, ara la direcció federal tampoc no ha fet gaires moviments en favor de l'un ni de l'altre i s'ha estimat més deixar fer.

Un panorama molt diferent del d'ara fa tres anys i mig, quan Alarte –que no posseïa prou delegats per a guanyar el congrés– va rebre l'ajuda providencial de Zapatero, José Blanco i Leire Pajín.

Víctor Maceda

"No podem mirar al passat com a solució per al futur"

Jorge Alarte (Alaquàs, Horta, 1973) és secretari general del PSPV-PSOE des del setembre del 2008. Quatre mesos més tard es va saber la implicació en el 'cas Gürtel' de Francisco Camps, que acabà dimitint. La seua campanya contra la corrupció, però, no ha evitat que els socialistes hagen fet miques els seus pitjors resultats.

Què heu fet malament perquè, tres anys i mig després d'estrenar el càrrec, hi hagen tres candidats a ocupar-lo?

—Aquesta pregunta, me la va fer un militant del partit en una de les moltes trobades a què he assistit darrerament, però d'una altra manera: "Alarte, estàs satisfet de tot aquest temps?", em va demanar, i vaig dir-li que no, evidentment. De coses mal fetes, n'hi ha hagudes bastants, i a més, hem travessat dificultats diverses i complicacions molt grans. Hi ha una sensació compartida a les agrupacions, entre els votants i que faig meua: la gravetat de la situació a què ens hem enfrontat ha produït una desafecció tremenda entre la nostra gent. Ens presentàrem a les eleccions amb un programa econòmic que després, amb la crisi i l'augment de la desocupació, no poguérem complir. Això a banda, al PSPV acumulem problemes des del 1993, i d'errades recents, n'hem comeses.

—Per exemple?

—La desaparició de les comarques a l'estructura del partit, l'estiu del 2008, ens ha desvertebrat. Jo no n'era el secretari general, aleshores hi havia una comissió gestora [encapçalada per Joan Lerma i Leire Pajín], però he hagut de gestionar aquella decisió tan dramàtica.

—L'estructura provincial fou una imposició de José Blanco a les federacions valenciana i gallega –les úniques que encara no en tenien– que en aquell moment us va satisfer.

—Com no podia ser d'una altra manera, tots assumírem els acords d'aquell congrés federal, i la meua responsabilitat, en accedir a la secretaria general, era que la nova estructura funcionara bé. I amb humilitat, autocrítica i la sinceritat més absoluta, us dic que allò fou una errada molt grossa. Com també us dic que no hem pogut aplicar l'agenda de canvis que havíem previst amb vista al 2011. La virulència de la crisi ens ho ha impedit. Ens cal una autocrítica profunda, i el primer que n'ha de fer és el secretari general. Per això aquest to d'autocrítica sincera, en les meues paraules.

—Us vau presentar al congrés del 2008 amb el lema "D'una vegada per totes, canvi". En què s'ha notat?

—Malgrat la sensació de soledat i fins i tot d'impotència que hem experimentat els militants socialistes, hem fet coses importants: hem adoptat una posició ferma i contundent contra la corrupció, imprescindible per a trencar el model del PP a la Comunitat Valenciana. L'excés, el balafiament, la corrupció i la manca de transparència eren elements a combatre, i aquest ha estat un compromís nostre. També hem reposicionat el partit en una qüestió, l'aigua, que al PSPV havia esdevingut una angoixa col·lectiva: hem deixat clar que allò de l'"aigua per a tots" era una gran mentida del PP. Hem evitat el menysteniment dels alacantins amb el Tajo-Segura, la implantació de la planta de residus nuclears a Zarra i, sobretot, cada dia és més clar que el PP